

Pod křídly Říšské orlice 5

Nejasná výprava za jasnými včerejšky

- část první -

Jakkoliv nemám rád předmluvy, nyní mám dojem, že jednu musím napsat. Chystám se vytvořit sakra kontroverzní dílko a nejsem takový king jako Benny, abych vše potřebné nacpal do názvu. Víte, zjistil jsem, že mé povídky prosakují mimo velmi úzký okruh čtenářů a dostávají se i k lidem, se kterými jsem ještě nechlastal a kteří mne vlastně neznají. To není na škodu! Pokud se u mých povídek bavíte, je to v cajku. Jen se bojím, aby nedošlo k nedorozuměním. Tak tedy vězte!

Série příběhů zpod křídel Říšské orlice vznikla vlastně náhodou, jako pubertální výstřelek, rychle se však změnila v něco jiného. V odpor vůči obecné blbosti. Víte, drahý čtenáři, v této zemi se mnoho mladých lidí docela intenzivně zajímá o Druhou světovou válku a o dějiny nacismu. Nejsou to neonacisté a popírači holocaustu, jsou to lidé zvědaví na své kořeny. Na základních školách se k Druhé světové válce učitelé ani nedostanou a tak si zájemci o svou minulost musí sami nastudovat, proč jim vedle hospody stojí památník Životické tragédie a proč musel děda ve dvaceti do Reichu. Tam, kde má většinová populace zakódováno prosté nacismus=zlo, tam my, pro které je historie koníčkem, víme. Náš soud vychází ze znalosti věci. Stáli jsme nad hroby, jež již dávno nikdo nezdobí, plakali nad nekonečnými seznamy zavražděných. Budily nás strašlivé sny. Viděli jste někdy fotku lidí z koncentráků? My jich viděli stovky. Ne proto, že se nám to líbí. Proto, že to je realita. A je zneuctěním památky zavražděných, když před realitou zavřeme oči jen proto, že je strašná. Necítíme nenávisť. Jen jsme se rozhodli nedopustit, aby se to stalo znovu.

Jenže pak si člověk pustí televizi a z ní na něj vyřvává doktor Goebels, aktuálně to hejtman Středočeského kraje. Politici na evropské úrovni opakují pravdy zapsané v Mein Kampf a nikdo nehne ani brvou. Vždyť zákony nejsou porušovány! Zákony, ty hlídají každého, kdo z blbosti hajluje na nádraží (ahoj moje mládí!) a škrábe po hajzlících do zdi hákenkrojce. Jasně, je důležité dát najevo, že tohle je špatná cesta, ale není to řešení. Vede to jen ke zbytečné buzeraci všech. Zlo není ukryto v symbolech, zlo je skryto v myšlenkách. Evropské hospodářské dotace jsou socialistickým opatřením na národním základě a myšlenka, kterou kodifikují je, že ne všechny národy mají mít stejnou možnost uplatnit se na „volném trhu“. Většinou to nepřijde divné... ale někteří z nás stříhají ušima. Vždyť Hitler také dal práci miliónům nezaměstnaných! Totalita má mnoho lákavých aspektů. Člověk je slabý a fašismus umí být tak lákavý. Boj proti neonacismu není záležitostí zákonů, konečně i strejda Dolfi se k moci dostal zákonně. Boj proti věčně bujícímu zlu se odehrává v nás všech a před našimi dveřmi, a našimi zbraněmi v něm je morálka vycházející z poznání.

Následující povídka je určena těm, kdož znají rozdíl mezi nacismem a zábavou. Je to výsměch hloupým cenzorům začerňujícím dokumentární fotografie obsahující svastiku. Je to varování před těmi, kdož v boji se symboly zla používají jeho nástroje. Je to výlet do lákavé náruče diktatury. A hlavně je to strašlivá volovina.

Chekotay, 1.4.2010

Talte Židy! stálo na lístku černé na bílém. SS-Sturmmann Pawel Schneefeuher si povzdechl a pomyslel si něco o tom, že ví, proč nemá rád koláčky s věštbou. Obvykle mu nijak nepomohou vyrovnat se s obtížnou životní situací, ba právě naopak, vše ještě zkomplikují. Kde, u všech bohů Valhally, má zde, na poslední nacistické základně, najít nějakého žida? Zmuchlal papírek do maličké kuličky a přesným švihnutím ruky jej poslal do odpadkového koše na druhém konci sto padesát metrů široké haly U-Bahnu. Papírku trvalo těch sto padesát metrů asi dvě minuty a pak dopadl přesně do koše, ale toho si již Strumman nevšiml, neboť do haly ladně vplula oslnivě krásná Árijka v uniformě Ženských pomocných sborů Luftwaffe.

„Pawle!“ vykřikla, vyskočila a trojitým saltem dopadla přímo do mužné náruče sošného esesáka. „Mám jenom pět minut přestávky na svačinu, takže mi honem vyklop všechno to, proč ses chtěl setkat ještě přes den, protože jen cesta zpátky do učebny mi zabere skoro čtyři minuty. Doufám, že to bude vážně něco důležitého! Tak honem, honem, co tu jen tak stojíš?!“

„Odjízdim,“ řekl pomalu esesman.

„Cože? Jak odjízdiš? Kam odjízdiš? Co to má znamenat? To jsem si vůbec nepředstavovala...“ štěbetala mladá freulein, ale muž ji přerušil.

„Dostal jsem rozkazy. Okamžitý odjezd. Nevím, kdy se vrátím, doufám, že brzy...“

Nádražím se rozlehl hvizd parní lokomotivy. „Abfahrt nach der kráter Racah! Ukončete nástup!“ vyřvával obtloustlý průvodčí Říšských drah.

„Už musím,“ položil Pawel freulein na ocelovou podlahu nástupiště a otočil se k vlaku.

„Počkej! Racah, to je hlavní základna Waffen SS, to je strašně daleko...!“

Esesman naskočil do vagónu, otočil se a rozloučil se pohledem smutných očí.

„Miluji tě, Krystyno...“

„Počkej, to ne, jak...“

Lamentaci krutě useklo třesnutí vzduchotěsných dveří, které oddělily kabinu vagónu od nástupiště Neu Berlin. Vlak se dal do pohybu, zaplul do tunelu pod povrchem a zrychlil. Pawel jen seděl v akcelerační sedačce a bezmocně zíral na přeložený pruh papíru s cestovním rozkazem. Písmena rozkazu, vypovídající o zvláštním úkolu a nutnosti okamžitě odjet, však nevnímal.

Nedaleko Nového Berlína, v prostorném bunkru velitelství OKW, se otevřely přetlakové dveře. Staly v nich tři postavy. Dvě v hnědých uniformách Feldstapa, mezi nimi jedna v nepřilíh čistých zbytcích uniformy Luftwaffe.

„Heil Hitler!“ zahalekali unisomo oba vojenští policisté.

„Heil Hitler!“ odvětil jim Herr Professor Ratteman, Říšský ministr pro vědu, výzkum a výkopové práce.

„Heil Hitler!“ vyštěkl člověk, jenž právě vešel druhými dveřmi.

„Heil Hitler!“ pozdravili ho svorně oba vojenští policisté.

„Heil Hitler!“ pozdravil ho Ratteman.

„Heil Hitler!“ pozdravil nově příchozí také policisty.

„Heil Hitler!“ pozdravil jeden policista druhého.

„Heil Hitler!“ pozdravil druhý policista prvního.

Otevřely se další dveře a v nich se objevil jakýsi důstojník. „Guten Morgen, meine Herren, jsem tu správně kvůli očkování proti příjicím?“

„Heil Hitler!“ pozdravili jej policisté.

„Heil Hitler!“ pozdravil jej professor Ratteman.

„Heil Hitler!“ pozdravil jej Justinián I, markrabě Moravský.

„Heil Hitler!“ odvětil příchozí. „Zdá se, že zde jsem špatně,“ dodal a zase zmizel.

„Heil Hitler!“ začal zase zdravít první policista Herr profesora, ale druhý jej dloubl do boku. Nastalé trapné ticho přerušil až doposud mlčící muž v uniformě Luftwaffe.

„Hajl...“

Professor Ratteman poslal policisty pryč a oběma zbylým mužům ukázal židle.

„Tuhle jsem ukořistil ve Francii, mám ji moc rád. Tamta zase jest připomínkou mého pobytu v Itálii. Musím se také zmínit o této, ta je obzvláště pohodlná...“

Komander von Tschecke-Hottay, momentálně suspendovaný na hodnost unterschwimmanna, se posadil na roh kovového stolu a z nepořádku na jeho desce vytáhl pytlík s tabákem. Špinavýma rukama si začal balit cigaretu. Justinián I, Říšský ministr por vedení Vítězné války, zatím se zájmem vyslechl krátkou, ale hodnotnou přednášku profesora Rattemana na téma „význam křesel pro budoucnost Třetí říše“.

„Kvůli křesílkům jste mne z lochu jistě nevytáhl, Herr professor,“ zamumlal do chvílky ticha von Tschecke-Hottay a zastrčil si ubalenou cigaretu do koutku pusy. „Nemáte oheň?“ otočil se na markraběte.

„Něco by se asi našlo,“ připustil Říšský ministr. „Kolik byste ho tak zhruba potřeboval?“

Letec se zamyslel, pak potřásl hlavou. „Já jsem vlastně nekuřák.“

„Na všech lunárních základnách stejně platí zákaz kouření,“ odvětil roztržitě professor Ratemann. „Je tady moc kyslíku a otevřený oheň by mohl zabít milióny lidí!“

„To mi žíly netrhá. Tady jsme jen my tři, ne?“

„Ano, a má to svůj důvod,“ chytil se konečně Herr Ratteman tématu. „Jsme zde, abychom prodiskutovali přísně tajnou záležitost.“

„Jestli po mně chcete zase svrhnout Hitlera...“ začal von Tschecke-Hottay, ale Ratteman jej přerušil.

„Říkali jsme vám svrhnout, a vy jste místo toho na něj akorát vrhnul. Ožralo! Nicméně dnes to bude něco jiného. Mnohem důležitějšího.“

„Pokud jsem to dobře pochopil,“ řekl Justinián I., „jde o něco, co by nám všem mohlo zachránit krky... a dostat nás z tohoto prašivého kusu šutru!“

„Je to něco, co zajistí vítězství Říše bez jediného výstřelu... bez jakékoliv války!“ usmál se tajemně professor Ratteman a dal se do vysvětlování...

Lmělé slunce v podobě velkého věnce obrovských žárovek zaplavovalo klenutou halu Tiergardenu teplým světlem. Obergruppenführer Pessarús, velitel 26. Division der Waffen SS, jediného útvaru Zbraní SS, kterému se podařila evakuace na Lunu, se pohodlně rozvalil na lavičku u výběhu homosexuálních lachtanů a znuděně sledoval Sturmabführera Martina Baldera, jak se je pokouší nakrmit.

„Sitz Dich!“ přikázal Obergruppenführer svému pobočníkovi, Sturmabführerovi Fetarzinovi. „Žádosti svých mužů, abych převzal místo Reichsführera nevyhovím. Pokud je mně známo, Reichsführer se zbytkem svých mužů se doposud brání v Berlíně. Snaha zaujmout jeho místo by znamenala zradu! To je nepřipustné. Dolejte mi ještě lambrusca.“

Fetarzina hbitě doplnil skleničku. „Aber, Mein Herr, Berlín padl! Válka skončila vítězstvím nepřátel...“

„Nein!“ vyskočil Pessarús z lavičky. Jeho výkřik se odrazil od stěn přetlakové haly a plašil homosexuální lachtany při krmení se ostatky Sturmabführera Martina Baldera. Obergruppenführer vztekle rázoval před lavičkou. Vyleštil si monokl a zapálil si třešňový doutník, a to jej trochu uklidnilo.

„Vše, co víme o situaci na Zemi, drahý Sturmabführere, pochází jen z rádiových odposlechlů zachycených základnou v Mare Marginis. Klidně může jít o lest nepřátel! Ve skutečnosti o stavu naší věci na Zemi nevíme vůbec nic od chvíle, kdy vzlétl poslední Extraatmosphärische Kampfaggregat. Mimochodem, pokud si vzpomínám, byli jsme na jeho palubě spolu, a viděli jsme, že se Alte Berlin ještě brání!“

Obergruppenführer vynechal poznámku o tom, že jej musel Sturmabführer Fetarzina vynést z troskek tanku, kterým do poslední chvíle zdržoval postup Rusů. Skutečnost, že mu zabránil padnout v boji, mu Pessarús nikdy neodpustil. Nicméně časem přijal nutnost Sturmabführerova rozhodnutí. Tajné jednotky Třetí říše vybudovaly zde, na odvrácené straně Měsíce, síť podpovrchových základen, bunkrů a městeček a při evakuaci se sem přesunulo pár důležitých lidí z okruhu Adolfa

Hitlera, stejně jako množství pomocného personálu, ale takřka zde chyběli velitelé, kteří by uměli něco zorganizovat. Admirál Dönitz, jenž měl původně velet základně, raději zůstal na Zemi a vedl poslední zoufalou obranu. Jeho místo tak zaujal admirál Cannaris, když napřed zinscenoval svou vlastní popravu, aby oklamal jak Spojence, tak i Heinricha Himmlera. Admirála Cannarise pobyt v koncentračním táboře poznamenal. Nechal si uplést vkusný náhrdelník ze struny od piána a když přistály evakuační diskoplány, provedl důkladnou čistku a nechal naházet všechny příslušníky Sicherheitsdienstu ven z přetlakových komor. Faktickou vládu nad většinou lunárních domén měl v rukou Abwehr a vojáci SS neměli lehké žití. Pak naštěstí dorazil Obergruppenführer Pessarus a zabral pro sebe a své muže celý kráter Racah. Navíc řekl Dolfimu, že i na Luně potřebuje Třetí říše nějaké pozemní síly, a nyní byla 26. divize cvičena pro lunární i sublunární pozemní boj. A ovšem také pro boj klasický, neboť Pessarus počítal s brzkým návratem.

Je třeba poznamenat, že lunární síly Třetí říše nebyly velké. Admirálu Cannarisovi se podařilo zinscenovat sebevraždu generála polního maršála Rommela snad ještě lépe, než svou vlastní. Po přistání na Luně byl Erwin Rommel pověřen velením Wehrmachtu. Záhy si uvědomil, že nebezpečí napadení pozemními silami Spojenců nebo Sovětů je minimální, a proměnil Wehrmacht v organizaci typu Technische Nothilfe. Ukázalo se, že stavitelství a architektura jdou Rommelovi ještě lépe, než válečné operace, a ač mu mnoho podřízených spílalo, že jim vzal pušky a dal lopaty, on našel smysl svého žití. Teoreticky nejmocnější organizací na Luně byla Luftwaffe spolčená s Kriegsmarine. Vesmírné diskoplány byly původně vyvíjeny Říšskými vědeckotechnickými silami, ale zásadní průlom se dostavil, až když výzkum převzala Luftwaffe. Když pak bylo třeba narychlo evakuovat, ukázalo se nezbytné použití vysoce disciplinovaných posádek U-Bootů, které jediné dokázaly vést složité stroje skrz prostor s nulovou gravitací jen podle přístrojů.

„Jak už jsem řekl, je to nepřipustné,“ zopakoval již klidněji Opergruppenführer a opět se posadil. „Krom toho, drahý Fetzarinko, se zdá, že toho ani nebude zapotřebí. Říšský ministr pro vědu, výzkum a výkopové práce totiž ukul zajímavý plán!“

Nedaleko pavilónu rasově čistých opic se objevila vytáhlá postava v černé slavnostní uniformě Waffen SS.

„Heil Hitler! Untersturmführer Acer, zum Ihre Befehl!“

„Heil! Untersturmführere, Luftwaffe připravila speciální misi. S pomocí nejmodernější lodi, kterou naše Kriegsmarine postavila, se plánuje výsadek na Zemi. Úkolem výsadku není boj, ale spíš diplomaticko-vědecká činnost. Nicméně k boji dojít může, a proto považuji za vhodné dosadit do výsadku několik svých mužů. Vy jim budete velet. Zde máte složky, seznamte se se svými podřízenými a zde se specifikacemi mise. Úkol svěřuji vám, drahý Acere, neboť vím, že mne nezklamete!“

„Jawohl, Herr Obergruppenführer!“ Acer se již dávno nedivil, jak to, že Pessarus zná nejtajnější plány ostatních frakcí.

„Untersturmführere, zdůrazňuji, že tato mise je nanejvýš důležitá pro budoucnost našeho národa a rasy. Nesmíte zklamat. Nesmíte!“

ýuka na Vojenské akademii Hermana Göringa byla vždy velmi těžká. Dnes obzvlášť. Gefreiter Krystyna Schneefeuerovala si položila hlavu na složené ruce a uplakanými očima sledovala výstup profesora kybernetiky.

„S každou další součástí se zvyšuje složitost agregátu a tudíž i šance, že dojde k chybě! Nikoliv, pane kolego, vaši námitku zamítám – 64 kilobytů operační paměti musí stačit každému, a také každému stačit bude!“ Hádku mezi profesorem kybernetiky a jakýmsi obrýleným studentem pokračovala, ale Gefreiter Schneefeuerovala ji nevnímala. Nepřítomně hladila děrovačku a do nekonečného proudu programovací pásky stále znova a znova děrovala manželovo jméno.

Náhle se otevřely dveře. Bez zaklepání. Vstoupil důstojník v uniformě Feldstapa.

„Heil Hilter!“ sklapl podpatky.

„Heil Hitler!“ zařvala třída.

„Gefreiter Krystyna Schneefeuerovala!“

Jako ve snách se mladá Árijka zvedla z lavice. Její spolusedící zbledla a odtáhla se, jak jen nejdále mohla.

„Se mnou!“ rozkázal důstojník. „Omlouvám se, Herr professor. Státní záležitosti!“

Gefreietr se nechala vést trojicí ramenatých příslušníků polní policie. Dolfi měl dobrý nápad, když nechal Gestapo dole na Zemi smažit se v tom, co si natropilo, ale ukázalo se, že Feldstapo využilo uvolněné niky a velmi dobře se adaptovalo na nové podmínky.

Akademie Hermana Göringa měla několik pater a nyní mířili dolů. Do sklepů... a to znamená mučírny na Zemi, jakož na nebi... tedy na Luně. Ach, manžel se nikdy nedozví, co se s ní stalo!

Bylo zapotřebí otevřít několik zamčených dveří a nakonec zůstal s Krystynou pouze důstojník. Zavedl ji ke dveřím bez kliky, jen se snímačem dlaně.

„Prosím, Fräulein, dál již musíte sama – já nemám potřebné oprávnění!“ Gefreiter byla celá tumpachová. Přiložila ruku na snímač a počkala, než služba ověří na televizních obrazovkách snímání obraz papilárních linií. Pak se dveře otevřely a Gefreiter vstoupila do velkého přednáškového sálu. Na stupínku stál Professor Ratteman.

„Gefreiter Krystyna Schneefeuher, sociální specialista!“ představil ji. „Prosím, Fräulein, posad'te se!“

Krystyna si našla místo vedle jiné ženy v uniformě Luftwaffe s nášivkami vědecké sekce a výložkami Gefreitera.

„Je zde volno?“

„Určitě.“

„Čekáme již jen na komandéra...“ začal professor Ratteman, ale přerušil jej muž vystoupivší zpoza závěsu.

„Ich bin hier!“

„Výborně – jsme tedy kompletní!“ Říšský ministr pro vědu, výzkum a výkopové práce si odkašlal a pohledem přešel posluchárnu.

„Vše, co zde nyní řeknu, je nanejvýš tajné a za prozrazení komukoliv dalšímu je trest smrti.“

Na okraji posluchárny povstal markrabě moravský a zařval „Nevyzradíme nic, co víme!“

Celá posluchárna mu sborem odpověděla: „Mlčenlivost chrání nás! Heil Hitler!“

Bylo to impozantní, ale professor si jen posunul brýle a dodal: „Niméně vaše mlčenlivost nebude podstupovat zkoušky – od této chvíle neopustíte bezpečné prostory a budete se stýkat jen s prověřenými osobami.“

So das worum dreht es sich:

Friedrich I. zvaný Barbarosa, tedy Rudovous, byl největším Říšským státníkem. Pocházel z Friedricha II. Švábského a Judity Welfské, narodil se v roce 1122 a zemřel, jak všichni dobře víte, 10. června 1190 při přechodu řeky Salef. Jeho vnitřnosti, maso a kosti byly pohřbeny na třech rozdílných místech, ale to teď není důležité. Důležité je, že tento státník spojil Welfy a Štaufy a sjednotil Druhou Říši. Vedl pak Třetí křížovou výpravu. Po jeho smrti výprava selhala a také Říši se nevedlo nijak dobře. Je zřejmé, že kdyby žil, vedl by Třetí křížovou výpravu k slavenému vítězství. Dobití Jeruzaléma skvělými německými rytíři by upevnilo moc a slávu Druhé říše natolik, že by již nikdy nepadla.

Meine Damen und Herren, kdyby nezemřel Friedrich I. Barbarossa, nebylo by zapotřebí bojovat za Třetí Říši. Žili bychom totiž ve slavné, světovládné Druhé Říši!

A zde je artefakt, který by to vše umožnil!“ s těmi slovy zvedl professor Ratteman do výše klasičtější nafukovací záchrannou vestu, jakou nosili stíhací piloti během Bitvy o Británii.

„Jediné, co je třeba zajistit, je dostat tuto plovací vestu do roku 1190 a nasadit ji na císaře.“

Předávám slovo kapitánce Agnes von Richthoffen-Anelce.“

Professor se posadil a na stupínek vystoupila mladá žena ve slavnostní uniformě Kriegsmarine se třemi zlatými proužky Kaptän zur See na rukávech. Upravila si kravatu, krátce pohlédla na obrovskou selenitovou Říšskou orlici vyvedenou přes celou stěnu místnosti a zahájila svůj projev.

„Všichni znáte naše diskoplány nazývané Extraatmosphärische Kampfaggregat. Jediné díky nim se nám podařilo loni evakuovat zdravé jádro Třetí říše sem, na Lunu. Možná tušíte, že vývoj tak

převratného prostředku nebyl snadný. Pro zdar projektu se muselo spojit RLM s Ministerstvem pro vědu, výzkum a výkopové práce a s experimentálním a výrobním centrem Kriegsmarine. K tomu poslednímu spojení došlo až v roce 1944 poté, co Spojenecké dálkové bombardéry zničily výzkumné centrum v Peenemünde.“ Kapitánka se zakřenila. „Vlastně bychom měli Spojencům poděkovat. Nebýt náletu, nikdy by se letectvo nesnížilo ke spolupráci s námořnictvem. Veškeré výzkumné prostředky Wehrmachtu a Luftwaffe by byly utopeny v pochybných projektech pánů Bachema, Lippische a von Brauna.

Konstrukce diskoplánu schopného pohybu ve vesmíru si žádala vyřešit několik zásadních technických problémů. Za prvé se jednalo o extrémní aerodynamiku kritických subsonických rychlostí. Tu naštěstí spočítal Professor Willy Messerschmitt při projektu svého stěmhlavého bombardéru. Výsledek tohoto projektu jste mohli všichni vidět, když nás při evakuaci doprovázely stíhačky komanda Nowotny. Druhým zásadním problémem je konstrukce. Diskoplán agregat Einz, první pokusný stroj, váží sto padesát tun. Při nosnosti jedné. Něco takového je zcela cizí leteckým firmám, a pokrok přišel až v okamžiku, kdy se do projektu zapojili námořní inženýři a místo *vzletové hmotnosti* začali uvažovat *výtlak*. Agregaty třídy Valkýra, použité při evakuaci, mají hmotnost tři tisíce osm set tun při nosnosti pět set tun.

Zvednout takový diskoplán do vzduchu pomocí fyziky známé současným pozemšťanům je nemožné. Zde nám pomohla Prozřetelnost, když naši skvělí archeologové při svém pátrání v Himalájích v dobách ještě před válkou zaznamenali několik výborných nálezů. Mimo vši pochybnost potvrdili původ Árijské rasy v těchto končinách a také její neuvěřitelně vysokou vyspělost. Naši předkové nejspíš skutečně patřili k těm, kteří opustili potápějící se Atlantidu. Svě znalosti si vzali sebou, leč časem je zapoměli. Ještě před tím je však zapsali.

Naši archeologové našli několik kulatých kamenných desek, podobných těm do gramofonu, které vykazovaly znaky magnetických anomálií. Magnetometrem přečetli cosi jako sled znaků, ale až v půlce válečných let se přišlo na to, že se nejedná o slovní záznam, nýbrž o fyzikální vztahy.

Výsledkem náročných, přísně tajných výzkumů bylo magnetosférické vznášedlo, základ, který dal pohon našim Extraatmosphärische agregatům. Vedlejším produktem výzkumu byl nový typ náramkových hodinek. Soudím, že je dnes máte všichni na zápěstích.“

Všichni přítomní se podívali na své hodinky značky „Shangri-La“. Na první pohled obyčejné náramkové hodinky vylisované ze selenitu a bakelitu.

„Hodinky 'Shangri-La' jsme začali používat namísto klasických hodinek firmy Quartz proto, že nepotřebují natahovat, postrádají citlivý mechanismus a jsou neuvěřitelně levné. Hlavně však nepotřebují nařít. Od chvíle výroby ručičky běhají takovou rychlostí, jakou plyne Čas. Stačí jen doplnit číselník.

Ve skutečnosti z principu atlantských hodinek vyplývá, že se nemohou opozdit – fyzicky *nemají možnost* ukazovat čas chybně.“

A. von R.-Anelka se odmlčela, neboť si dobře všimla, jak se lidé v sále ošívají. Není snad člověka, který by již díky novým hodinkám nepřišel pozdě do práce. To bylo veřejným tajemstvím. Nikdo nevěděl proč a všichni to svalovali na nekvalitní výrobek Státního podniku Treblinka.

„Hodinky typu 'Shangri-La' skutečně ukazují reálný, skutečný a objektivní čas Vesmíru. Přesto se rozcházejí s jinými typy měření času. A komandér Thomas von Tschecke-Hottay vám nyní vysvětlí proč.“

Kapitánka se uklonila a vrátila se na své místo. Viděla přitom, že někteří posluchači již nedávají pozor. Dlouhý proslov byl únavný...

„Hajtla, bando!“ zahlekal ze stupínku důstojník v uniformě Luftwaffe. „O hodinkách 'Shangri-La' jsem začal uvažovat ve chvíli, kdy počet lidí vymlouvajících se na ně přerostl počet těch, kteří si vyřizovali dovolené u lékaře. Začalo mi to být divné. Jakožto důstojník Luftwaffe jsem po evakuaci neměl prakticky co na práci a tak jsem si udělal statistiku. Ukázalo se, že ženám se hodinky opoždějí asi čtyřikrát více, než mužům. Předvolal jsem si pár podřízených a záhy mi bylo jasné, kde je problém: všechny se přiznaly, že si samy, neodborně, upravily ciferník. Zdálo se jim totiž, že se jim hodinky opoždějí... Neuvěřitelné. Mávl jsem nad tím rukou, říkal jsem si, že to jsou holt ty

ženské, vůbec nechápu, kdo je pustil od plotny. Neschopné slepice, znáte to.“

Mluvčí ignoroval rudnoucí obličej Krystyny Schneefeuer a pokračoval.

„Jenže pak si mého výzkumu všiml i Professor Ratteman. Ten v té době dělal nějaký výzkum sexuality Árijské ženy. Kromě několika stovek žen Herr professor prozkoumal i pár mužů a své výsledky kvantifikoval – ukázalo se, že árijská žena dosahuje orgasmu asi sto krát tak silného, než árijský muž. Naštěstí jej dosahuje jen asi jednou za dvacet případů, zatímco muž prakticky vždy. Srovnáme-li tedy průměrnou sílu orgasmu, dojdeme k výsledku 4:1 pro ženy. Stejně jako v případě vadných hodinek.“

Náhoda? Nemyslím si!“

Ted' už se nečervenali jen všechny přítomné ženy, ale také několik mužů. Závistí.

„Co se dělo dále, to nám nyní vysvětlí Říšský ministr pro morálku a dorost, Peter Uschke:“

Opět se vyměnily osoby na stupínku. Nový řečník byl krásný árijský typ v dlouhém gestapáckém koženém kabátě. Hovořit začal bez okolků:

„Popadli jsme pár ženskejch a uvázali si je ve sklepech ministerstva pro osvětu. Tam mají bezva hlubokém sklepy a ven není nic slyšet. Hlavně teda proto, že venku je vakuum, že jo. Tož zapíchlí jsme si solidně a pak přišel čas na výzkum. Každou ženskou – slečny i paní ve věku od dvanácti po padesát let – jsme uvázali na svatoondřejský kříž, zavedli jim do vaginy pneumatický vibrátor a obložili několika desítkami atlantských hodinek. Orgasmy na sebe nedaly čekat, a ježto šlo asi o dvacet paniček, byl to celkem kravál.“

V tuto chvíli se již červenali všichni. Markrabě moravský si začal slintat na nohy.

„Co vám budu povídat, byla to rajska hudba. Ale taky se ukázalo, že v okolí žen v orgasmické křeči se běh hodinek zpomaluje. Temporální fyzikové tvrdili, že není možné, aby cokoli ovlivňovalo ukazatele atlantských hodinek, a proto se zdá, že orgasmy těch žen pokřivily čas. Když si vzpomenu na své orgasmy, tak mi ta teorie ani nepřijde tak hloupá!“

Několik přítomných se přistihlo, že podvědomě přikyvuje.

Vedle Říšského ministra pro dorost a osvětu se postavil Říšský ministr pro vědu, výzkum a výkopové práce.

„Následující výzkum už nebyl tak vzrušující... a vlastně ani tak plodný... nicméně výsledky přinesl. Ukázalo se, že pocit zpomalení, až zastavení času při orgasmu není pocitem, ale realitou prožívajícího subjektu. A když jsme tento jev mohli změřit, mohli jsme jej také napodobit... a mohli jsme také postavit novou loď.“

Kapitánka Agnes von Richthoffen-Anelka se postavila vedle velkého objektu překrytého rudou plachtou s bílým terčem vyplněným hákovým křížem.

„Dovolte, abych vám představila novou loď Kriegsmarine...“ s těmi slovy strhla závěs:

„...Extraaatmosphärische Zeitpressung Kampfundtransporteraggregat 'Ištar SS-ran'!“

Chvilí bylo ticho. Přítomní v sále obdivovali ladné křivky stroje, prvního „blobu“ v dějinách lidstva.

„Mno,“ narušil ticho komandér von Tschecke-Hottay, „myslel jsem, že je větší.“

„To je jen model v měřítku 1:72.“

Slova se ujal opět Professor Ratteman.

„Pokud to ještě není zjevné – tato loď může cestovat v čase zpátky. Do roku 1190!“

V tu chvíli se za pancéřovými dveřmi místnosti odehrál krátký, ale zuřivý boj ochranky z řad Feldstapa a úderným oddílem Waffen SS. Dveře se otevřely a do světla místnosti vstoupil Untersturmführer Acer. Zapálil si višňový doutník a pohlédl na stupínek.

„Nevím, kam jdete, Meine Damen und Herren, ale jedno je jisté – Zbraně SS jdou s vámi!“

ruhá poválečná zima byla mnohem mírnější než v době, kdy bylo třeba vyhnat nácky z vlasti a generalisimus Maxmilian Sarumanovič Daemonov – předseda Státní duby Sovětského svazu – si ten pohled z oken své dače na břehu Neckaru užíval. Ještě chvíli nechal stát admirála D. J. Popelnikova, nejvyššího velitele NKVD ve dveřích, pak odtrhl pohled od zasněžených plání okupovaného Německa a vrátil se ke státním povinnostem.

„Tak jaké jsou zprávy, admirále?“

„Velký generalisime, zdá se, že Světová revoluce je v ohrožení. Zbabělí západní imperialisté vyslali na naše území svého nejlepšího tajného agenta. Agentu s povolením zabíjet!“

„Hm, to je skutečně vážné,“ pravil uštěpačně Daemonov. „Jeden agent, a proti němu stojí pouze celá jednotná fronta pracujících lidí Svazu sovětských socialistických republik!“

„Velký vůdče proletářské revoluce, není radno podceňovat schopnosti toho amerického darebáka! Dovolte mi na něj nasadit našeho nejlepšího agenta!“ prosil Popelnikov.

„Ne!“ zatvrdil se Daemonov. „Právě naopak!“ po tváři se mu rozlil zlý úsměv. „Nasadíte na něj našeho *nejhoršího* agenta!“

Admirál Popelnikov si ihned vzpomněl na jediného muže v řadách své organizace, který způsobil Sovětskému svazu větší škody, než by byli bývali způsobili nepřátelští agenti, které měl dotyčný důstojník za úkol zastavit.

„Myslíte podporučíka Ještěrovského?“

„Ano, Ještěrovskij, přesně ten. Již dávno bych ho poslal do gulagu, ale nedá se nic dělat, jeho otec mi zachránil život, když mne za Velké revoluce zahnali českoslovenští legionáři do obklíčení. Dám mu ještě jednu šanci... a budu doufat, že ten západní agent s povolením zabíjet tohoto povolení aspoň jednou využije!“

Admirál Popelnikov si rozkaz zapsal do svého diáře.

„Ještě něco?“ vyptával se netrpělivý generalisimus. „Co ti germánci, co utekli na Měsíc? Už víte, jak se jim dostat na kobytku?“

„Velký generalisime, raketa Cioklovskij-1 bude připravena ke startu nejpozději do půl roku!“

„Musíme to stihnout dříve než američané, je vám to jasné?! Stejně pořád nechápu, jak se to těm germáncům mohlo podařit...“

„Kapitán Kožedub tvrdil...“

„Vím, co tvrdil kapitán Kožedub! Ale ten, pokud je mi známo, byl právě zaměstnán bojem proti přesile Messerschmittů Me 262. Musel se splést. Přece není možné, aby tak obrovské objekty mohly létat!“

„Německá věda byla velmi vyspělá...“

„Sovětská ji dožene! A až se zmocníme všeho, co germánci na Měsíci schovávají, tak předeženeme všechny ostatní národy světa o celá desetiletí, co, o staletí!

Nehledě na to, že my budeme nahoře a Amerika dole, takže nám bude stačit akorát házet kamínky...“ Generalisimus Daemonov se zamyslel. „Kdyby se tak ještě aspoň jednou vydali zpátky na Zemi... zkusili bychom jednu z těch jejich lodí ukrást, zajmout, získat...“

„Velký vůdče světového proletariátu, mám mezi germánci na Měsíci svého agenta. Při minulé relaci se zmínil, že se snad chystá jedna výprava zpátky na Zemi.“

„Ha! Proč jste mi to neřekl hned! Popelnikove, já vás dám zavřít!“

„Generalisime, prosím! Je to jen dohad, nepotvrzená informace! A více podrobností ani nemáme.“

„Ten váš agent je neschopný.“

„Pane, situace na Měsíci je velmi obtížná. Téměř všechny základny jsou umístěny na odvrácené straně a není tak možno vysílat na Zemi. Jde to pouze z jedné, z pozorovací základny v Mare Marginis, a tam je velmi omezený přístup.“

„Správný agent dělnické fronty by si už našel cestu.“

„Pane, důvěřujte mi. Až dostaneme zprávu 'Huhn pickt Körner', budeme vědět, že operace výsadku na Zemi začala a připravíme patřičná protipatření!“

„No jenom aby,“ zamručel Daemonov a znovu se usadil do křesla u okna. „Teď vypadněte! A řekněte těm venku, aby přitáhli pár zajatých germánek a popravili mi je před okny. Nudím se!“

Když admirál D. J. Popelnikov odcházel od generalisimovy dače za řevu znásilňovaných Němek, modlil se k bogu, aby jim všem za tyto hříchy padlo nebe na hlavu.

Bez ohledu na vše, co doposud zažili, byla prohlídka lodi „Ištar SS-ran“ úchvatným zážitkem.

„Vlastně by se to mělo vyslovovat 'Ištar Séran' nebo možná 'Šéran', nevíme to jistě. Atlantská mluvnice je dost složitá,“ vysvětlovala kapitánka provázející členy mise. Její hlas se nesl úzkými zakřivenými chodbami, ale Gefreietr Krystyna Schneefeuer jej moc nevnímala. Od chvíle, kdy vyslechla úvodní přednášku, se již nepodívala domů. Pokud jí manžel volal, nezastihl ji. Ovšem něco jí říkalo, že nevolal. Esesmani odvelení pro plnění zvláštních úkolů domů nevolají... často se ani nevracejí.

Ostatní členové posádky na tom byli podobně, ale nezdálo se, že by jim to vadilo. Byli uneseni novou misí a horlivě se zajímali o každou část experimentální lodi. Gefreiter Schneefeuer zatím nevěděla ani proč byla povolána. Řekli jí jen že to bude mít něco společného s její prací o sociologických poměrech evropského středověku.

Zastavila se, když vrazila do zad spolubojovníka před sebou. Zepředu se ozýval nějaký křik. Zvědaví temporální výsadkáři se rozestavili na rampě lodi a sledovali hádku mezi velitelkou lodi a velitelem mise.

„Co to je za hovadinu?!“ ječela kapitánka Agnes, rytířka von Richthoffen-Anelka. „Tohle je kosmicko-temporální loď na vaginální pohon o výtlaku tisíc tun! Víte jak dlouho trvá něco takového připravit k odletu?“

„Pokud je *mně* známo, tak jde o *první* ostrý start – takže jen zahájíme pěkným precedentem. Za dvě hodiny odlétáme!“ křičel komandér von Tschecke-Hottay

„Dříve než za čtyřicet hodin to nebude možné!“

„Za dvě hodiny! Rozdělte úkoly posádce, já zaměstnám výsadkáře!“ otočil se na velitele esesáků. „A vy se zatím uklid'te někam do kouta a vzájemně si tam přešet'te flinty!“ Untersturmführer Acer jej zklamal, nestěžoval si na useknutý start, přestože i jemu musel přidat potíží, jen se zašklebil.

„Jawohl, Herr komander!“

Komandér rozdělil úkoly, pak se postavil bokem, vytáhl ubalenou cigaretu a začal ji ukusovat. Přitom sledoval zběsilý shon v hangáru.

„Proč to tak ženeš?“ zeptal se jej Professor Ratteman.

„Vnitřní nepřítel. Sabotéři a zvědové. Nesmím jim dát šanci cokoliv zařít.“

„Zvědové a sabotéři zde na Luně? Nepřeháníš to trochu?“

„To není paranoia, Herr Professor. Jistě zde nějací jsou. Je třeba nedat jim šanci!“

„No, když myslíte...“

„Herr Professor, na konstrukci té lodi jste se podílel vy. Řekněte mi na rovinu, dostane nás stoprocentně do minulosti?“

„Drahý komandéře, co je dneska stoprocentní... dávám vám tak šedesát procent, víc ne. Je to dobrá loď – ale vy se vydáváte tam, kam se dosud nikdo nevydal!“

„Dobře. Šedesát procent, to je větší šance než že si ještě letos zapíchám. To mi stačí. Druhá otázka: Pořád se bavíme o cestě tam. Je vyřešena cesta zpět?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to. I proto jsem zkrátil start. Lidi nesmí mít čas přemýšlet.“

„Obdivuji váš klid, Herr Kommander.“

„Mám na výběr uvíznout pod povrchem Měsíce teď, nebo na povrchu Země před devíti sty lety. Pro mě osobně to je praš' jako uhoď.“

„To je fakt.“

„A ještě jednu otázku, Herr Professor. Ví o tomhle náš drahý Vůdce?“

„Vůdce je příliš zaneprázdněn svými starostmi o chod života prostých obyvatel naší enklávy. Nebylo by asi moc dobré zatěžovat jej těmito nedůležitými drobnostmi.“

„Chápu. Žije ještě vůbec? Co jsem ho pozvracel, už jsem jej neviděl.“

„Mno... žije, samozřejmě. Snížená tíha mu dělá docela dobře, kupodivu.“

„Ten chlap mi jediný bude fakt chybět.“

Ratteman překvapeně zamrkal. „Opravdu?“

„Bez urážky, profesore, ale ten jediný z nás všech tady má svůj sen a má koule... teda jednu kouli... na to snažit se jej splnit. Jasně, sice to znamená šest miliónů lidí v plynu, šedesát na frontě a jeden na Luně, ale v principu... chápete.“

„Chápu jen to, že za tyhle řeči by vás Feldstapo milerádo uklidilo ve svých mučírňách... opět.“

„Feldstapo po mně jít může. Buď to stihne do hodiny – nebo za mnou bude muset urazit pěkně dlouhou štreku!“ vysmál se mu komandér.

Na vrchní úřadovně Feldstapa měli v té chvíli zajímavou návštěvu.

„Ten chlap mi pije krev už hodně dlouho!“ vztekal se Říšský ministr pro morálku a dorost. „Nyní máme jedinečnou šanci jej vyřadit.“

„Petře, tohle je docela šílené...“

„Necukej se, nebo se provalí, že pícháš osmiletou dcerku svého zetě! Chci dva maníky, kteří půjdou s ním a v minulosti ho zlikvidují! Nic víc nežádám!“

„No dobře, pošlu dva perfektní likvidátory. Ale večer se u tebe stavím a pěkně mi nastavíš zadek!“

„Sichr, udělám tě, jako ještě nikdy.“

Dveře pracovny se rozletěly.

„Heil Hitler!“ vyjekl úředníček. „Pane veliteli, omlouvám se, že vyrušuji, ale pan Říšský ministr má urgentní telefonát!“

„Vezmu to,“ popadl Peter Uschke telefonní sluchátko vázané v lesklé černé kůži na šněrovačku.

„Heil Hitler!... U telefonu, jistě! Cože?! Opravdu?! Dík!“ práskl sluchátkem do černou koží vystlané vidlice. „Donnerwetter! Ten grázl!“

„Was ist denn los?“

„Operace je urychlena. Startuje se již za hodinu!“

„Pošlu své zabijáky ihned!“

„Danke Sehr.“

„Za málo, Petříku.“

Říšský ministr pro morálku a dorost opustil velitelství, zatímco šéf Feldstapa zuřivě vytáčet telefon. Při tom jej otravoval jakýsi nedůležitý úředníček.

„Co zas chcete... propustka do Mare Marginis? Už zase... urgentní, jasně... tady to máte a neotravujte už!“

O chvílku později na velitelství dorazili dva nejlepší zabijáci Feldstapa. Když se dozvěděli podrobnosti nové mise, nepohnul se v jejich tvářích ani sval. Jen jeden z nich se ozval tichým hlasem.

„Aber, Meine Herr, již jsem kdysi pod komanderem von Tschecke-Hottayem sloužil. Poznámne.“

„Neboj se,“ usmál se velitel a ze zásuvky vytáhl pendrek, na který natáhl vroubkovaný kondom. „Až s tebou skončím, nepozná tě ani vlastní matka!“

Rozkaz k likvidaci byl vydán.

Rozkaz k likvidaci byl přijat.

Bude vykonáno!

Nrata nákladového prostoru byla uzavřena.

„Paní kapitánko!“ křičel Maat Noan Eckromanncker, prohýbající se pod tíhou velké dřevěné bedny. „Ještě tahle bedna reprezentačních vlaječek!“

„Ah so, bez těch prostě nesmíme odletět,“ plácla se kapitánka přes čelo. „Hod'te je do pomocného nákladového prostoru tři!“

Nákladový prostor tři ležel na opačné straně lodi a ubohý Maat ji musel celou obíhat. Pod jeho plavčickou uniformou tekly potoky potu. Hangárem již zněly sirény ohlašující přípravy ke startu, když konečně vběhl do pomocného nákladového prostoru. V těsné kajutě plné beden stály dvě

postavy v dlouhých pláštích, které zde mladý Maat ještě neviděl.

„Entschuldigen Sie, aber...“ Dál se nedostal. Praštěn obuškem, padl mezi pytle s dobovým šatstvem. Obě postavy neztrácely čas a zmizely v útrobách lodi. Za nimi se trup uzavřel.

Ma můstku to vřelo. Kapitánka se usadila do svého křesla, oba piloti ještě jednou kontrolovali přístroje. Komandér se nahnul přes kapitánku a popadl mikrofon lodního interkomu.

„Posádko! Hovoří velitel mise, Kommander von Tschecke-Hottay! Abychom unikli posluhovačům židobolševického spiknutí, kteří by se snad pokusili sabotovat naši nanejvýš důležitou misi, startujeme dříve – již za minutu! Asi jste si již všimli, že tato loď nemá akcelerační sedačky. Nevešly by se sem. Proto si teď hned najděte bezpečné stanoviště a usad'te se v něm! Naposledy zahajlujte svým příbuzným – oni vás sice přes pancéřovou stěnu neuvidí, ale budete mít lepší pocit – a jdeme na to!“

Kapitánka převzala mikrofon.

„Odpočet běží. Čas t - dvacet.“

„Motory aktivovány.“

„Režim vznášení.“

„Režim vznášení, výkon nula-dva-nula!“

„Kontrola hermetiky ukončena. Vše v pořádku.“

„Palivová vedení v pořádku.“

„Termální transcendentní kvazilineární ukazovátka běží!“

„Té minus patnáct!“

„Hangár vyklizen.“

„Termosolární štíty spuštěny.“

„Kontrola manévrovacích motorů provedena.“

„Výkon vaginálního pohonu prověřen.“

„Podvozek zatažen a zajištěn. Střelecké věže zajištěny.“

„Zbraně?“

Zbraňový operátor Feldwebel Stanislaw Sychs se pevně držel své konzole.

„V pohodě?“ zeptal se jej komandér.

„Jo, v pořádku. Jen nemám dobré vzpomínky na evakuaci...“

„A kdo z nás má... pokračuj!“

„Zbraně v pořádku!“ hlásil Sychs.

„Čas té minus pět.“

„Vrata hangáru se otevírají. Máme povolení ke vzletu. Věž přeje mnoho štěstí!“

„Té minus tři, dva, jedna... Abflug!“

„Režim letu! Poručíku – vyved'te ji do prostoru!“

„Jawohl, Mein Kaptän!“ zvučně zahlásil první pilot, Leutnant Lerek. „Pojď, krásko, ukážu ti svět...“

S něžností, jakou by u mohutného vyholeného chlapa s připitomělým úsměvem na tváři nikdo nečekal vyvedl Leutnant Lerek temporální diskoplán „Ištar SS-ran“ ze světla hangáru do tmy Mare Ingenii.

„Kontrola letových systémů!“ požádala kapitánka.

„Letové systémy běží v rámci parametrů!“ odvětil břitce druhý pilot Oberfeldwebel Tandius.

„Jak jde pilotáž, poručíku?“

„Držím ji v ruce, Mein Kaptän, je pevná, ale nikoli tvrdá, pod tou hrubostí se skrývá něha i žár. Má krásně vláčné pohyby. Mám pocit, že si dokonale rozumíme. Tato kráska je železný sen!“

„Dobře. Mare Marginis hlásí solární aktivitu v normě. Sklopit frontální štít!“

Z čela lodi se odsunula silná ocelová deska a pod ní se ukázalo maličké okénko periskopu kryté osmi centimetry neprůstřelného skla. Obraz byl promítán na obrazovky na můstku. Ne že by bylo zapotřebí se ně něco dívat, ale z psychologického hlediska to bylo lepší.

„Nuže dobrá. Směr Země... Kupředu!“

„Výkon nula pět nula, točím na nízkou orbitu s rotační návazností do cislunárního prostoru.“

„Nějaké zprávy v rádiu?“ zeptal se komandér.

„Mare Ingenii hlásí ještě jednou hodně štěstí a zahájení rádiového klidu. Jinak nic. Mare Marginis mlčí.“

„Takže ticho?“

„Mno... měla jsem dojem, že jsem zaslechla něco jako '...Huhn pickt Körner...'. Asi únik z vysílání rádia pro děti. Odrazy od stěn kráterů do cislunária jsou bohužel dost časté.

„Huhn pickt Körner... no dobře. Jestli na Zemi sem tam zaslechnou útržky našich vysílání pro děti, tak se musí divit. Pokračujte. Jdu zkontrolovat posádku.“

„Tíhové zrychlení nula celá nula nula nula dvě,“ hlásil Tandius. Kapitánka si vzala mikrofon.

„Posádko, hovoří kapitánka. Start se povedl bezvadně, nyní směřujeme k Zemi. Poměr výkonu našich motorů k hmotě lodi je mnohem vyšší než u evakuačních lodí, a proto tam budeme velmi rychle. Užívejte si stavu beztlíže, za chvíli začneme rotovat!“

Diskoplán s hákovým křížem na trupu se odvážně vrhl do temných hlubin vesmírného prostoru.

Sybrakos z této mise neměl dobrý pocit. Ale on byl nejlepší a na jeho pocity nemohla Vlast brát zřetel. Byly to sotva dva roky, co skončila ta strašná válka, a již se zdálo, že vypukne nová a bylo tedy nanejvýš potřebné zjistit, jaký arzenál si na ni Rusové chystají. Proto vyslalo OSS Sybraka a jeho parťáka sem, do centrální Sibíře, aby infiltroval přísně tajnou sovětskou základnu pro testování nových stíhaček. Jenže vše se začalo bortit už od začátku.

Sybrakos si napřed myslel, že má štěstí, neboť vrátnice byla plná ožralých strážných. Požádal je tedy o vyplnění propustky a skoro se to i podařilo, ale pak rozlepil oči jeden staršina, s hrudí pokrytou plejádou vyznamenání a zaschlými zvrátky a věci nabraly rychlý spád.

„Ty ně Rus!“ osočil Sybraka kývajícím se prstem. Americký agent nasucho polknul. Jak se zdálo, výrok staršiny zaujal celou osádku strážnice. Všichni se na něj zvědavě zahleděli.

„Ale da, staršina, já Rus! Ja i zpěvat' znam jak Rus!“ snažil se Sybrakos úpěnlivě zachránit plynnou ruštinou.

„Ja děngi propil v bare
i graju na gytarje
i mnogo děvušek ja paľubil!
Kakája nátura, takája kultura

kakája kultura, takoj národ Savětskij, Ruskij!“

spustil ihned s dokonalým přízvukem. Někteří strážní uznale pokývali hlavou.

„Tavarišči! Tavarišči!“ pokračoval Sybrakos uhrančivě, „Škola zgorela!“

„Uráá!“ vykřikli hlídači, kteří předtím pokyvovali hlavou.

„No što my novu postavili!“

„Eeeee,“ zklamaně zabečeli hlídači.

„No ona opjat' zgorela!“

„Urááá!“ zpívali už skoro všichni na strážnici. Sybrakos si ulehčeně oddechl. Ukázalo se, že předčasně. Staršina se totiž vydrápal na nohy a znovu na něj ukázal prstem.

„Ty ně Rus!“

„Ale da, staršina, ja Rus! Ja i kozaček znam jak Rus!“ zkusil to znovu Sybrakos, vyskočil na stůl do podřepu a začal vykopávat. „Áděn-dva-tri, áděn-dva-tri!“ Šlo mu to naprosto perfektně, hned se i pár hlídačů přidalo, tančili spolu a Sybrakos se přitancoval zase o kousek blíž ke vstupu do základny. Jenže staršina si rukou setřel zvrátky z metálů a znovu na něj ukázal prstem.

„Ty ně Rus!“ otrásla se strážnice jeho hromovým hlasem.

„Ale da, staršina, ja Rus! Ja i pijem jak Rus!“ zkoušel to zoufale Sybrakos. Vytrhl jednomu vojákovi flašku vodky a na tři mocné hlty ji celou vypil, a ani se neotřásl. Výcvik OSS je dokonalý! Mnozí vojáci uznale pokývaly hlavou a Sybrakos doufal...

Marně. Staršina zavrtěl hlavou a řekl naposledy: „Ty ně Rus!“ A s těmi slovy sáhl po svém

samopalu vz. 47. A zbytek strážnice s ním. Sybrakos viděl, že je zle, vyskočil z okna a utíkal pryč od strážnice. Hlídači za ním, někteří volali „Stoj!“, jiní rovnou stříleli.

Za nejbližší zákrutou stál nastartovaný vůz. Sybrakos do něj skočil.

„Jak to šlo?“ zeptal se Henry Thorne.

„Nic moc. Nějak mě poznali, nepodařilo se mi je překecat!“

Henry si znechuceně odplivl. „Já věděl, že vy negři vždycky všechno poděláte!“

„Musíme odsud!“

Henry Thorne zařadil zpátečku, ale v tom ve zpětném zrcátku uviděl jiný vůz, celý černý, se značkou NKVD. Silnice zde byla úzká, vyhnout se dalo jedině až v areálu základny.

„Fuck!“ zaláteřil tajný agent.

„Fuck, fuck, fuck!“ zaláteřil tajný takyagent.

Henry zařadil trojku a dupnul na plyn. Vůz vystřelil z místa. Překvapení vojáci odskakovali od nárazníku jako kuželky.

„Brána!“

„Sehni se!“

Kořistní automobil solidní německé konstrukce prorazil dřevěnou bránu a vřítel se do areálu základny.

„Do pěti minut nás mají!“ zesinal Sybrakos.

„Fuck off!“ zahlásil Henry Thorne a zamířil přímo na vzletovou a přistávací dráhu, kamenitou a bahnitou, udusanou tisíci nohama vězňů z gulagu. Na jejím konci se ke vzletu chystal experimentální letoun Lavočkin La-7 R.

„To je naše propustka odsud!“

„A taky ukradený vzorek pokročilého sovětského výzkumu!“

Prásk!

„Střílejí po nás!“

„Ne, vážně?“

Po dráze je pronásledoval vůz NKVD, na stupínku stál staršina a solil to od boku z kalašnikovu AK-47. Sybrakos se vyklonil z okénka a obouruč střílel z makarovů. Henry Thorne také.

„Střílejí na kola!“

Jedna kulka zasáhla staršinu do kulek a sundala ho ze stupátka, další prostřelila pneumatiku. Vůz NKVD se stočil z dráhy a vrazil do vysokého krtince, o který se zastavil.

Tajný agent OSS zastavil smykem na konci dráhy a vyskočil z vozu. U stíhačky postával překvapený zkušební pilot a švarná mechanička oblečená pouze v montérky.

„Što vy tu...“ začal pilot, ale Henry Thorne jej umlčel pravým hákem do brady, až odletěl tři metry zpátky.

„O, jaky ty geroj!“ vypjala mechanička hrud'

„Ja lutujem, děvočka, nima času na glupoty,“ uklonil se jí Henry a pak se vyšvihl do kabiny lavočkinu.

„Nemůžeš ženy brát jen jako nástroj pro uspokojování svého chtíce!“ plísnil jej Sybrakos. „Jsou to komplexní bytosti a je třeba k nim přistupovat k úctou!“

„OK, příští šťabajznu přefíknu uctivě,“ odvětil Henry a přikurtoval se. „Drž si klobouk, bude to házet!“ Ještě jednou obdařil krásnou mechaničku výmluvným pohledem a vilným úsměvem, a pak již uzavřel překryt kabiny. „Je tady někde rádio?“ zajímal se o přístroje.

„Zkus tohle,“ podal mu Sybrakos čapku omráčeného pilota a zastrčil konektor do příslušné zdířky.

„This is Henry Thorne, secret agent of OSS, am I allowed to take-off?“ zavolal na věž.

„Job tvoju mať, sukin syn!“ prskal plukovník na věži žluč.

„Beru to jako ano,“ zahlásil Henry a pokynul na dívku venku. Ta se předklonila a odstranila zarážky zpod kol.

„Ježíš, to jsou mlíkární!“ Zamával mechaničce a postrčil páku plynové přípustě dopředu. Lavočka poskočila a vyrazila po dráze.

„Jaké zas mlíkárný?!“ soptil Sybrakos. „Kde je účta?! Máš říct že ta dívka má krásnou hrud'... co to blábolím, vůbec by sis neměl takových věcí všímat!“

„Jsem jenom mužskej!“

„Ne! Jsi tajný agent a gentleman!“

Lavočka prosvítila kolem vybouraného vozu NKVD a za chvíli i kolem jeho utíkajícího řidiče.

„Job tvoju mať, stoj!“ ječel agent NKVD. Henry mu ukázal fakáče a postrčil řídicí páku vpřed. Jenže už viděl problémy.

„Zaparkovali nám přes dráhu náklad'ák!“ vyjekl Sybrakos.

„Fuck, fuck, motherfuckers!“ drtil Henry mezi zuby nadávky. Postrčil páku plynové přípusti úplně vpřed a otočil kohoutkem karburátoru na nejbohatší směs.

„Tomu se nevyhneš, stoč to, stopni to!“ žadonil Sybrakos.

„Ani za boha živoucího,“ zatvrdil se Henry a nastavil náběh listů vrtule na nejvyšší úhel.

Náklad'ák se tryskem blížil, už bylo vidět, že je obsypaný vojáky. Henry věděl, že má jen jednu šanci. Zlehka se špičkou boty dotkl brzdy, čímž zvedl zadek ze země a současně si vrazil řídicí páku do břicha. Lavočka vyskočila z dráhy prudce vzhůru. Agent zase páku odstrčil a podrovnal, takže salva z kalašnikovů jej minula. Než se mohli vojáci vzpamatovat, experimentální stíhačka zmizela za vysokými modříný tajgy.

Temporální diskoplán rotoval a střídavě tak slunečnímu svitu nastavoval černou svastiku, bíle lemovaný trámový kříž či rudě vyvedené taktické číslo namalované na černozeleň-šedotmavěfialové kamufláži horní a nebesky světle zelenošedé kamufláži dolní polosféry. Díky rotaci se na jeho palubě ustálila jakási pseudogravitace zhruba na úrovni poloviny lunárního tíhového zrychlení. Bylo to lepší než nic. Komandér von Tschecke-Hottay prošel loď a postaral se, aby posádka, výsadek a esesmani zůstali odděleni. Zkontroloval uskladnění materiálu v nákladovém prostoru a málem vstoupil i do pomocného nákladového prostoru, ale včas si uvědomil, že pomocné prostory nejsou hermetizovány a že v nich tudíž nyní bude vakuum. Na můstek se vrátil právě včas, aby se zúčastnil vstupu do atmosféry. Leutnant Lerek vedl loď podle obrazovky, na kterou se mu vykreslovaly magnetické siločáry, Oberfeldwebel Tandius jej kontroloval podle setrvačnicku a solárního intenzimetru. Kaptän zur See seděla na svém křesle a sledovala obrazovku vnějšího snímání a ukazatele výkonu vaginálního motoru.

„Do planetární atmosféry vstoupíme nad severním pólem, kde bude mít brzdový magnetosférický pohon nejvyšší výkon. Pak budeme křížovat zemí Sovětského svazu přes centrální Sibiř a do troposféry vzlouzneme nad Černým mořem. Nad Tureckem budeme již v operační výšce a provedeme časový skok!“ hlásila kapitánka. Kommander se opřel o konzolu zbraňového operátora a zahleděl se na velitelku. Zhodnotil její velká ňadra napínající tmavě modrou uniformu a přemýšlel, zda to, co se na ní tak ostře rýsuje, jsou vztyčené bradavky nebo jen knoflíčky od služební košile.

„Posloucháte mne?“ zeptala se podezřívavě kapitánka.

„Každé vaše slovo,“ zamumlal komandér. „Pokračujte!“

„Na zemskou tíži nejsme zvyklí, i přes povinná cvičení – která jistě všichni vždy řádně vykonávali, že? – se budeme zpočátku cítit velmi slabí. Rotační pohyb diskoplánu nám trochu odlehčí, ale i tak nám bude chvíli trvat, než se plně adaptujeme.“

„Die Grosse Rübe,“ zašeptal si pro sebe Kommander a došel k závěru, že asi půjde o bradavky.

„Prozatím nás nezachytil žádný radar a jediné vysílání, které sledujeme, je islandské veřejnoprávní rádio.“

Definitivně jde o bradavky. Ta ženská je vzrušená až hrůza!

„Vstupujeme do stratosféry!“ hlásil Lerek.

„Pokračujte dle plánu.“

V té chvíli si Anwärtter Marla von Blawa, střelkyně odpočívající spolu s ostatními esesmany v kajutě hotovosti všimla, že má úplně promočené kalhotky. Přikládala to však vlivu Untersturmführera Acera postávajícího opodál.

Na můstku se Feldwebel Stanislaw Sychs pevně držel své konzoly. Věděl, že je to směšné, ale už

odmala se bál výšek. Nyní mu stačilo jen poslouchat tichý rozhovor prvního a druhého pilota, kteří se bavili o výškách a rychlostech. Devadesát na devět set, Mein Gott! Aby se odreagoval, zaposlouchal se raději do dialogu kapitánky a komandéra. Neušel mu směr pohledu velitele mise a záhy došel k obdobným závěrům jako on. Navíc si všiml, jak kapitánce hrubne hlas a lesknou se jí oči. Co se to sakra děje? Zkusil se odreagovat.

„Navrhuji provést kontrolu zbraňových systémů.“

„Proved'te,“ pokynula mu Kaptän zur See.

„Raketové baterie... v pořádku. Hydraulika věží... v pořádku. Pumovnice... v pořádku. Kanóny... v pořádku. Střelecké radary... něco je špatně... snížený příkon laterální antény!“

„Možná jde jen o výkyv způsobený průletem atmosférou,“ uvažoval komandér.

„Proved'te základní diagnostiku vnitřních energetických systémů!“ rozkázala kapitánka.

„Zum Befehl!“ potvrdil rozkaz šéfmechanik Gefreiter Tomek a naklonil se nad svou konzolu.

„Vstupujeme do vzdušného prostoru Sovětského svazu,“ informoval Tandius. Na panelu u kapitánčiny ruky zablikalo světélko.

„Zachytily nás radary. Rychlost?“

„Devět set dvacet a zpomalujeme. Proudnice drží, aerodynamická kormidla plně funkční!“ hlásil Lerek.

„Frau Kaptän, ich habe eine Problem hier!“ zděsil se Tomek. „Přetížení energetického systému asfaltového štítu vaginálního motoru!“

„Výkon vaginálního motoru nula-osm-nula!“ hlásil bez vyzvání Tandius.

„Snížit na nula-třicet!“ rozkázala kapitánka. Tandius pohnul páčkou... pak znova. A opět.

„Bez efektu. Výkon vaginálního motoru nula-osm-nula!“

„Něco je špatně!“ zděsila se kapitánka. „Rudý poplach! Zaujměte havarijní posice!“

„Posádce! Hovoří von Tschecke-Hottay. Zaujměte havarijní pozice!“

„Kompletní diagnostiku vaginálních systémů!“

Komandér chtěl něco říct, ale zarazil se při pohledu na hodinky. Můstek byl vybaven dvěma kusy – klasickými pérovými, které sice nebyly úplně přesné, hlavně při přetížení, ale pořád se jim dalo věřit a novými atlantskými, které měly měřit absolutní čas. A nyní se již opožďovaly.

„Donerwetter! Máme časový skluz skoro tři minuty!“

„To ne!“ vyděsila se kapitánka. „Je ještě moc brzo!“ Následně začali křičet všichni na všechny. Nastal chaos.

„Tlumící pole se rozpadá a vaginální motor již ovlivňuje celou loď!“

„Vypněte přívod energie pro vaginální pohon!“

„Příkaz nelze splnit – něco jej blokuje!“

„Tak jej odstavte ručně! Musíme to odstavit!“

„Frau Kaptän, stále tady bliká tohle světélko...“ zajímal se Komannnder.

„Mein Herr, to nás jen zaměřují sovětské radary. To je náš nejmenší problém, při rychlosti skoro devět set kilometrů unikneme všem jejich stíhačkám!“

„Jaká je naše rychlost přesně?“ zeptal se Kommander.

„Osm set padesát tři kilometrů za hodinu, Herr Komannnder!“ odvětil Leutnant.

„Vztaženo k...?“

„Absolutní počítání z chodu atlantského magnetosférického pohonu. Je to naše přesná rychlost vztažena k Božímu Universu.“

„To je pěkné. A jaká je naše relativní rychlost k Zemskému povrchu nyní, při subjektivní časové záporné dilataci skoro šest minut za minutu?“

Agnes vzhledla od šéfingženýrovky konzoly, zorničky rozšířené pochopením. „Gott mit Uns!“

„Můžeme to nějak zjistit?“

„Aktivujte navigační radar!“

„Zum Befehl,“ zahlásil Tandius a rožnul stínítko po své pravé ruce. Komannnder von Tschecke-Hottay zatím zapnul dálkovou radiostanici a na koleně šifroval depeši pro Lunu.

„Aktuální relativní rychlost: tři sta dvacet kilometrů, plus mínus dvacet kilometrů v hodině!“

hlásil Tandius, jen co se lampy rozehřály. Kapitánka zbledla ještě více.

„Stačí, aby zde měli jednu jedinou Ratu a doženou nás!“ zasyčel Kommander.

„Přehledový radar!“ štěkala Agnes.

„Pilote, bojový obrat! Sicher ist Sicher!“ rozkázal Thomas.

Zatímco se žhvil přehledový radiolokátor, Lerek stočil diskoplán do širokého oblouku, aby mohl vizuálně prověřit okolí.

Dvojice bojových letounů sovětského stíhacího letectva se na televizních obrazovkách jevila jako malá dvojtečka na obzoru.

Ale rychle se zvětšovala.

Sybrakos nemohl věřit svým očím, když se nad jeho lavočkou prořítla obrovská masa létajícího talíře. Ožehlé zelenošedé břicho však hostilo čtveřici černých trámových křížů a Sybrakův mozek jednal intuitivně. Postrčil řídicí páku a jal se německý stroj stíhat.

Trochu ho zarazilo, že tento začal razantně zpomalovat. Zdálo se že přetížení, které při tom na palubě musí vzniknout, by zabilo každou lidskou bytost.

„Sejmeme toho hajzla!“ zamnul si Henry Thorne ruce.

„Ne! Napřed musíme zjistit, co je vlastně zač,“ oponoval Sybrakos.

„To uděláme nejlépe tak, že do něj nasolíme dávku olova!“

„Napřed ho musíme dohonit,“ zamumlal Sybrakos a věnoval se pilotáži. Diskoplán byl docela daleko, ale očividně zpomaloval. Lavočka již nyní letěla rychlostí přes šest set kilometrů v hodině a ačkoliv diskoplán zpočátku letěl o polovinu rychleji, nyní takřka stál.

Leč nebylo Američanovi souzeno zastřílet si na diskoplán. Naopak se začalo střílet na něj! Stopovky granátů se míhaly těsně kolem kabiny.

„Za námi je další stíhačka!“ vylekal se Sybrakos.

„Uletíme ji!“ usmál se hrozivě Henry a stočil lavočku do střemhlavého letu. Vyrovnal až těsně nad stromy. „Hele co tady máme!“ usmál se na Sybraka a prsty poklepal po krabičce spínačů. „V zádi stroje je raketový motor!“ A začal jej zapínat.

Německý diskoplán se naklonil v širokém oblouku. Henry zapjal přídatný motor a doletěl jej. Druhá stíhačka se však nevzdávala a doháněla je!

„Jak je to možné?!“ nechápal Henry Thorne.

Podporučík Ještěrovskij držel pevně knipl svého Lavočkinu La-7 D a modlil se ke všem bohům Strany, aby drak vydržel ty neustálé otřesy vycházející z dvojice pulzačních motorů připevněných pod křídly. Dvě dlouhé roury ukrývaly systém, který tři tisíce krát za minutu odpálil oblak leteckého petroleje a vzduchu a dodával tak letounu dodatečný tah dost velký ke sledování pokusné raketové lavočky amerického agenta.

Německého diskoplánu si všiml, ale nemínil se jím zabývat. Oblétl jej po druhé straně a tečoval unikající Lavočkin La-7 R. Jenže se ukázalo, že Němci se jím zabývat míní! Pancéřové desky na stranách diskoplánu se odsunuly a ven se vyklopily kulaté kulometné věže, které ihned zahájily palbu.

Henry Thorne pochopil, že s raketovou stíhačkou neunikne. Využil tahu k získání výšky, pak zkřížil kormidla a zřítíl se za masivní německý diskoplán. Podletěl jej a usadil se na šestou nepřítel šplhajícího ve svíče.

„I've got you, motherfucker!“ zařval Henry bez ohledu na Sybrakův nesouhlas. Zmáčkl spoušť... a nestalo se vůbec nic!

„Experimentální letouny nebývají vybaveny municí,“ zahuhlal Sybrakos.

„Negře! To's mi nemohl říct dřív?! Jak to, že on municí má?“

„Protože jde po nás. Teď jsme v háji.“

Henry si všiml, že Němci se rozhodli zapojit do boje.

„Mám plán!“ Zvrátil svíčku a řítíl se přímo na diskoplán hluboko pod ním. Ještěrovskij jej stíhal. Henryho lavočka mu vyplňovala skoro celý reflexní zaměřovač, když mu ve sluchátkách zapraskal známý hlas:

„Ještěrovskij! Slyšíte mne!?“

„Podporučík Ještěrovskij na příjmu, soudruhu admirále!“

„Chvála bogu za to! Máte municí?“

„Da, tavaričš admiral! Mám toho amerického hajzla přímo na mušce!“

„Vykašlete se na Američana, Ještěrovskij, sundejte ten létající talíř!“

„Nikoliv, soudruhu admirále, napřed sestřelím největšího nepřítele proletariátu.“

„Ještěrovskij, toto je přímý rozkaz! Sestřelte ten létající talíř!“

„Nemohu splnit rozkaz, soudruhu admirále. Rozkaz zničit Henryho Thorna je důležitější. Pověřil mne jím samotný generalisimus!“

Henry Thorne divokým výkrutem opustil záměrnou a prohnal se nad diskoplánem. Ještěrovskij jej sledoval jako uhranutý. Esesmani ve střeleckých věžích se nestíhali otáčet.

„Podporučíku Ještěrovskij, jste naše jediná stíhačka v oblasti, ostatní dorazí až za tři minuty. Ale to již může být pozdě! Zničte ten talíř a já z vás udělám Hrdinu Sovětského svazu! Dělejte dál voloviny a půjdete do gulagu!“

„Soudruhu admirále, není mi potřebou získávat medaile. Já sloužím pracující třídě! Zničím amerického imperialistu! Za každou cenu!“

„Ty hňupe!“ zaječel admirál Popelnikov do mikrofonu. Ze sluchátek zaslechl již jenom staccato úderů kulometných dávek o duralový trup lavočky, dunění jejích palubních kanónů, praskání elektřiny... a pak ticho...

„Soudruhu admirále,“ zvedl plukovník pohled od stínítka radiolokátoru. „Všechny tři objekty jsou pryč.“

odiny na můstku se točily již viditelně asynchronně. Časový skluz nabral takřka patnáct minut, relativní rychlost klesla pod stovku a příznaky rozpínajícího se orgasmického pole již pociťovali i muži.

„Přehledový radar hlásí dva objekty v blízkém okruhu a asi dvacet ve vzdálenosti třiceti kilometrů, směřují k nám!“

„Sklopit termosolární štíty! Aktivovat systémy vzdušného boje a sebeobranu!“

„Zum Befehl!“ zaznělo unisono z bojových stanic.

„Velitel mise pro Zbraně SS! Obsad'te střelecké věže a braňte loď!“

Feldwebel S. Sychs vyklopil věže a potěšil se plejádou zelených světélek. Každá věž hlásila, že je v pořádku, obsazena, s municí, kyslíkem i energií, připravena k boji. Esesmani jejich ovládnutí pochopili intuitivně, popadli zdvojená MG 42, rozsvítili reflexní gyroskopické zaměřovače a vyhlíželi sověty. Konečně akce!

Feldwebel následně aktivoval střelecké radary a otevřel raketové výmetnice. Rozsvítil si televizní obrazovku naváděcích hlavic řízených raket X-4 a usadil se tak pohodlně, jak mu jen orgasmické pole umožňovalo.

Gefreiter Tomek dezaktivoval polovinu vnitřních systémů, ale vaginální motor se mu odstavit nepodařilo.

„Máme dvě možnosti,“ připustila kapitánka nešťastně. „Buď to nouzově vyhodíme vaginální jádro z lodí, nebo skočíme neřízeně!“

„Jak velký by skok byl?“

„Těžko odhadnout. Vaginální motor udržuje sám sebe na osmdesáti procentech výkonu, zbylých dvacet procent nám však dává možnosti regulace. Při skoku na tisíc let zpátky to dělá rozptýl asi sto let.“

„Pokud skočíme do roku 1190 plus minus století, nemá to význam, protože můžeme skočit do roku 1290 a to je již pozdě. Musíme skočit do roku 1090. Ideálně dopadneme do roku 1190, méně ideálně jen pár let dříve – to přečkáme.“

„A když dopadneme do roku 990? Dvě staletí nepřečkáme!“

„My ne, ale naše děti ano,“ odvětil tvrdě komandér. „Musíme skočit!“

Kaptän zur See se na něj chvíli dívala, čelisti zaťaté. „Dobře tedy,“ kývla pak úsečně hlavou.

„Zahajte přípravy k temporálnímu skoku!“

Tomkova konzola svítila a blikala.

„Die Systemüberbeanspruchung, Frau Kaptän, das Feuer rast auf die Leitungsüberlastung!“

„Das Feuer auf unsere Schiff!“ ječela kapitánka do mikrofonu. Požární družstva pobíhala po palubě, muži se prohýbali pod tíhou azbestových kombinéz a zemské gravitace.

„Ztrácím výkon magnetosférických motorů!“ varoval Lerek.

„Kompenzujte!“

„Wir müssen aktivieren die Nebenaggregate!“ požadoval Tandius po Tomkovi.

„Ale to odebere energii z asfaltového štítu jádra!“

„Ztratíme pak kontrolu nad skokem,“ řekla Agnes.

„Bez pomocných motorů spadneme!“

„Anzünden die Antriebsraketen, bitte! To nás chvíli udrží. Veškerou energii pro ovládání temporálního skoku!“

Kapitánka i komandér se sklonili nad ovládacím pultem skoku. Komandér cítil výraznou vůni neuvěřitelně nadržené samičky, ale zaplašil své vzrušení, jak jen to šlo. Klepající se rukou točil číselníky a přepínal ovládače.

„Das Schlagensystem ist aktive.“

„Odpaluji časovou kotvu.“

Loď zalilo silné pole vaginálního pohonu. Vstávaly nejen chloupky na zátylku.

„Teď už to nelze zvrátit. Kotva se zachytila. Táhne loď do časového víru,“ drtila Agnes slova mezi sevřenými čelistmi. „Mein Gott...“

„Gott mit Uns und unseren Volk!“ šeptal Kommander von Tschecke-Hottay.

Untersharführer der Waffen SS Mortimer X. Dolezal seděl pevně přikurtován v pancéřové kopuli střelecké věže a kropil ze svých kulometů dvojici lavočkinů kroužící kolem lodi. Kupodivu se zdálo, že si sověti vystačí sami se sebou. Orgasmické pole jej pohltilo, celý se klepal a potil, ale od jeho úkolu jej to neodvedlo. Na to byl příliš dobrým synem svého Vaterlandu. Gyroskopický zaměřovač vinou časové dilatace střílel šejdrem, a tak musel Untersharführer pálit jen dle odhadu. Vyslechl si hlášení o ohni, ale nevěnoval mu pozornost. Diskoplán se pomalu otáčel, on s ním, vyhlížel lavočkiny a střílel po nich. Jeden se akorát promenoval po boku Kampfaggregatu, byl to ten s podivnými rourami pod křídly, a kulometníci diskoplánu jej zarámovali do svých svítících čar.

Untersharführer Mortimer vypálil dlouhou dávku přímo do toho rámu. Stopovky se kroutily a vířily vinou úhlového zrychlení a časové dilatace, ale přesto bylo vidět, jak děrují duralový trup stíhačky. Koutkem oka zahlédl ještě mihnout se v blízkosti diskoplánu tu druhou lavočku...

A pak jej vlna žádostivosti, touhy a vzrušení přemohla. Svět se zatměl... slyšel výkřiky, jekot, modlitby, praskání bortící se konstrukce, exploze, cítil žár plamenů i mrazivý chlad ledových větrů pronikajících do diskoplánu, tělo mu svíral tlak, který je nutil prasknout a vyhřeznout vnitřnosti.

A potom se čas zastavil a prostor zkolaboval.

- Das Ende dem ersten Teil -

Dodávky

V této části příběhu odehrávajícího se v roce 1947 jste měli možnost seznámit se s následujícími postavami, místy a útvary.

Waffen SS (Schutzstaffel, Ochraný oddíl)

Na Luně zastoupeny silami 26. Waffen Grenadier Division der SS (bývalá „Ůgarishe No. 2“). Jediná divize, které se podařilo evakuovat na Lunu utrpěla při zdržovacích bojích značné ztráty. Na Luně byla doplněna o vojáky Zbraní SS z jiných jednotek, jakož i o vojáky SS z ostatních složek a také nových rekrutů z řad vojáků Wehrmachtu i civilistů. Nyní má sílu jedné regulérní divize Zbraní SS, avšak zdaleka ne všechny složky jsou bojové. Protože množství Maďarů v divizi je nyní zanedbatelné, ztratila své označení Ůgarishe No. 2 a značí se jako Enklave. Formálně je podřízena Heinrichu Himmlerovi, ale ježto ten zůstal na Zemi, velitelem všech esesáků na Luně je generál Pessarus. Sicherheitsdienst není na Luně zastoupen díky nenávisti admirála Cannarise. Část agentů SD byla začleněna do struktury SS, část jich byla popravena v čistkách. Základnou Zbraní SS je dóm překrývající kráter Ricah nacházející se na odvrácené straně Měsíce, jižně od centrálního kráteru Daedalus.

Zbraně SS nemají oficiálně vlastní výzvědnou službu a jejich ambice jsou pouze příprava na opětovný výsadek na Zemi. Válečná mystika je udržována a dokonce i posilována. I přes masivní nábor nováčků a nutnost vytvořit vlastní podpůrný aparát nelze říct, že by bojové schopnosti esesmanů poklesly. Morálka i schopnosti jsou stále extrémně vysoké. Bojovníci SS jsou fanaticky oddaní svému veliteli a Vůdci. Standardní výzbrojí Sturmmana je Pissgewehr 44, důstojníci drží důstojnickou šavli a pistoli Walther P38.

Osoby spadající do frakce Waffen SS:

- ◆ Obergruppenführer Pessarus, velitel sil Waffen SS dislokovaných na Luně (zůstává na Luně)
- ◆ Sturmbanführer Martin Balder – jeho podržtaška a krotitel homosexuálních lachtanů (sežrán)
- ◆ Sturmbanführer Fetarzina – velitel výkopu hromadných hrobů (zůstává na Luně)
- ◆ Untersturmführer Acer – velitel vojenského kádru temporální mise
- ◆ Untersharführer Mortimer X. Dolezal – člen mise coby specialista pro kontakt s domorodci
- ◆ Sturmman Pawel Schneefeuher – odvelen pro zvláštní úkol
- ◆ Anwarter Marla von Blawa – čekatelka pro přijetí do SS, účastnice mise

Kriegsmarine (Válečné námořnictvo)

Důležitá součást výzkumně výrobního projektu diskoplánů. Obří nákladní ponorky mohly dopravovat důležité suroviny i součástky z neutrálního zámorí i přes blokádu Spojenců, síť transportních kanálů umožňovala transportovat velké konstrukční celky vyrobené v loděnicích a speciálních továrnách. Výborně vycvičené posádky ponorek dokázaly snadno ovládat mohutné koráby i v neznámém, nepřátelském prostředí, jejich vycvičená psychika se nezhroutila ani ve stavu beztlíže. Strojní a konstrukční zázemí diskoplánů by bez účasti Kriegsmarine nebylo možno vůbec vytvořit. Na Lunu se díky tomu dostalo množství specialistů a posádek. Také první stavby a atmosférické dómy byly postaveny stavebními inženýry Kriegsmarine.

Kriegsmarine nemá na Luně vlastní podpůrnou strukturu a vlastně parazituje na Luftwaffe. Nemá ani jednotky určené pro přímý boj. Jejím posláním je stavět lepší a větší lodí, které by dopravily esesáky zpátky na Zemi a menší bojové lodí, kterými by je mohla Luftwaffe krýt. Krom toho se také věnuje výzkumu vesmíru. Výzbrojí členů Válečného námořnictva bývá pistole Walther P 38 a pirátský tesák, ve skladech mají také malé množství samopalu MP 38 Schmeisser a MP 40.

Hlavní loděnice Kriegsmarine jsou umístěny v domech a pod povrchem Mare Ingenii (Moře Touhy) na odvrácené straně Měsíce.

Osoby spadající do frakce Kriegsmarine:

- ◆ Admiral Konrad Dönitz – Druhý Vůdce Třetí říše, převzal velení poté, co Hitler unikl na Lunu
- ◆ Kaptän zur See Agnes von Richthoffen-Anelka – velitelka lodi „Ištar SS-Ran“
- ◆ Maat Noan Eckromancker – náhodně naloděn do evakuovaného pomocného nákladního prostoru

Wehrmacht (Pozemní vojsko)

Vojáci Wehrmachtu nebyli při evakuaci vůbec plánováni. Několik se jich na Lunu dostalo jako specialisté, někteří náhodou či omylem. Zde se organizovali pod velením maršála Rommela, zprvu sloužili jako policie a obrana základny, později se stali technicko-konstrukční a inženýrskou silou zodpovědnou za stavbu většiny civilních staveb a za dostavění domů konstruovaných námořnictvem. Část vojáků odešla k SS, část k Feldstapu, naopak část civilistů do Wehrmachtu vstoupila.

Vojáci Wehrmachtu stále mají vojenský výcvik, ale ten není nijak protěžován. Jsou to spíše schopní pracanti a jako takoví slouží, dle slov maršála Rommela, Třetí říši lépe, než kdyby šaškovali se šavlemi a hráli si na vojáčky bez nepřítele. Síly Wehrmachtu dávají dohromady asi dva pluky a jsou dislokovány ve vlastní instalaci v kráteru Daedalus v centrální oblasti odvrácené části Měsíce.

Osoby spadající do frakce Wehrmacht:

- ◆ Generál polní maršál Erwin Rommel

Abwehr (výzvědná služba)

Organizována admirálem Cannarisem z příslušníků Abwehru, kterým se podařilo uniknout ze Země. Nepřijímá nováčky. Služba je tudíž extrémně malá, ale také extrémně dobře utajená. Stará se jak o špionáž, tak o kontrašpionáž a někdy se stane, že ví víc, než Pessarus!

Abwehr čítá asi dvou set mužů a žen, spíše však méně. Jeho nejdůležitější instalací je odposlechová radiostanice v Mare Marginis (Moře okraje), které sice leží na odvrácené straně Měsíce, ale díky libraci je z něj možno přímo pozorovat Zemi. Jedná se o jedinou takovou základnu.

Osoby spadající do frakce Abwehr:

- ◆ Admirál Wilhelm Cannaris – velitel
- ◆ Oberst Benito von Bennow – kuchař

Feldstapo (Feldstaapolizei, Polní či spíše Vojenská policie)

Původně součást Wehrmachtu se na Luně osamostatnila a zaujala místo občanské, dopravní, státní i vojenské policie. Snažila se i o kontrašpionáž, ale dostala přes ruce od Abwehru. Čítá asi tisíc mužů a žen pocházejících jak z původního Feldstapa, tak i z Gestapa, Wehrmachtu či SS. Přejala gestapácké manýry. Vlastní několik menších instalací v Novém Berlíně, městě pod dómem v kráteru Daedalus, centrálním kráteru odvrácené strany Měsíce.

Osoby spadající do frakce Feldstapo:

- ◆ Velitel – intimní přítel Petera Uschkeho
- ◆ několik nedůležitých úředníků a strážníků
- ◆ infiltrovaný člen NKVD
- ◆ dvojice členů likvidačního komanda

Luftwaffe (Vzdušné síly)

Hlavní garant výzkumu létajících talířů trpěl již od začátku sérií vnitřních rozporů. Nejvyšší velitel Hermann Göring, bývalý stíhací pilot, současný feťák, pedofil a kariérista, nedokázal udržet soudružnost Luftwaffe, naštěstí zde bylo množství schopných důstojníků. Generál Kurt Student založil zvláštní mimostrukturní bratrstvo, které pak dokázalo vytvořit na Luně životaschopnou bázi. Již od samých počátků dobývání Měsíce Luftwaffe spolupracovala s Kriegsmarine.

Luftwaffe je vedena Sborem leteckých maršálů a má celkovou sílu asi pěti divizí, z toho jedna (Fallshirmjäger Division) je pozemní (výsádková) a může se směle měřit s 26. divizí Zbraní SS.

Další čtyři divize jsou rozděleny mezi Výzkumně-výrobní divizi, Strukturální a zabezpečovací divizi, Experimentální a objevné letecké křídlo a Transportní a bojové letecké křídlo.

Cílem Luftwaffe je vytvořit „Lunawaffe“, jednotnou vesmírně-bojovou složku ozbrojených sil Třetí říše. Posádkami diskoplánů Luftwaffe jsou takřka vždy členové Kriegsmarine, promíchání s piloty a navigátory letectva. Je zřejmé, že stávající rozdělení nebude mít dlouhého trvání a v budoucnu bude nutno reflektovat změny dané evakuací a technickým pokrokem.

Výzbrojí členů Luftwaffe jsou pistole Walther P 38, výsadkáři mají automatické pušky FG 42.

Síly Luftwaffe jsou dislokovány v Novém Berlíně, v těsné blízkosti námořních základen v Mare Ingenii, dále mají vzdušné síly vlastní navigační a meteorologickou základnu v Mare Marginis. V těsné blízkosti Nového Berlína stojí také podpovrchová instalace Akademie Hermanna Göringa, kde Luftwaffe a Kriegsmarine vychovávají nové kádry. Hlavní síly Luftwaffe se nacházejí v jejich vlastní instalaci v kráteru Icarus na východ od kráteru Daedalus na odvrácené straně Měsíce.

Osoby spadající do frakce Luftwaffe:

- ◆ Komander Thomas von Tschecke-Hottay – velitel temporální mise, bývalý Fallshirmjäger
- ◆ Hauptmann Habicker – náhrada za Lereka na Luně
- ◆ Leutnant Lerek – bývalý Staffelnkaptän der Jagdgeschwader, dnes první pilot lodi „Ištar SS-ran“
- ◆ Oberfeldwebel Tandius – druhý pilot lodi „Ištar SS-ran“
- ◆ Feldwebel Stanislaw Sychs – zbraňový operátor lodi „Ištar SS-ran“
- ◆ Gefreiter Krystyna Schneefeuher – sociální specialista, expert na středověk
- ◆ Gefreiter Tomek – šéfmechanik lodi „Ištar SS-ran“

Vláda Třetí říše

Na přímý rozkaz Adolfa Hitlera („Nemíním ty vyžírky zachraňovat! Ať si zdechnou! Hlavně ten debil Goebbels!“) byli evakuováni jen ti skutečně důležití členové Říšské vlády. A Hitlerův vlčák.

- ◆ Petr Uschke – Říšský ministr pro morálku a dorost
- ◆ Professor Ratteman – Říšský ministr pro vědu, výzkum a výkopové práce
- ◆ Justinián I, markrabě Moravský – Říšský ministr pro vedení Vítězné války

Sovětský svaz

- ◆ Generalisimus Maxmilian Sarumanovič Daemonov – předseda Státní duby Sovětského svazu
- ◆ Admirál D.J. Popelnikov – velitel NKVD.
- ◆ Podporučík Ještěrovskij – všemi šikanovaný a naprosto neschopný důstojník NKVD

Spojené státy americké

- ◆ Henry Thorne – nejlepší americký agent, má povolení zabít a pak to zapíjet. Oficiálně ztracen při útěku ze sovětské základny nad Tunguzskou v roce 1947.
- ◆ Sybrakos – takyagent

Seznam použité literatury:

Bennow, Benito von: Scheisseliseleben
aneb Zcestná budoucnost Třetí říše
Souček, Ludvík: Tušení stínu
Wikipedie.cz

Akce lodi na vaginální pohon, úkryt Němců na odvrácené straně Měsíce a děsná nadsázka jsou můj nápad. Tvar lodí je inspirován filmem Iron Sky – když jsem zjistil, že s tím už stejně tématicky koliduji, tak jsem to převzal celé. :)

<http://www.koraj.info/2009/12/23/iron-sky/>